

vati tvrzenou koupi podniku dle čl. 22 obch. zák., neboť v takovém případě nabídka a její akceptace se činí projevy téže fyzické osoby v různých funkcích. Je-li potvrzeno protokolem o mimořádné valné hromadě, že Otto P. jako likvidátor dle zplnomocnění uděleného mu valnou hromadou prodal Ottovi P. jako majiteli nastávající firmy »Bratři P., společnost s ručením obmezeným nástupce«, veškerá aktiva a pasiva likvidující společnosti za určité částky blíže uvedené, jež byly s ním vyúčtovány, a byla-li tato zpráva bez námitek schválena, — ovšem touže fyzickou osobou —, je tím pro soud dostatečně prokázána existence smlouvy dle čl. 22 obch. zák. a bylo tím vyhověno zákonnému požadavku. Pro věc je lhostejné, že dle uvedené zprávy prodej aktiv se stal ke dni 1. března 1936, kdy tento likvidátor neměl ještě zmocnění k takovému prodeji, — bylot' mu uděleno až 26. března 1936 —, poněvadž celý prodej a vyúčtování o něm byly schváleny na valné hromadě dne 24. června 1936, takže tím byl i napraven případný nedostatek zmocnění k prodeji aktiv. Byl-li tu však pro nabytí obchodního závodu zákonný předpoklad vyličené smlouvy, pak zamítnutí odpovědi se přičilo předpisu čl. 22 obch. zák. Poněvadž pak i s hlediska právního je přípustné obchodní závod s firemním právem v období likvidace společnosti převést na společníka nebo i třetí osobu a jej případně prodati (srovnej Staub-Pisko: Komentář I. díl, str. 86 § 3, str. 389 k čl. 130, § 10 str. 413 k čl. 137, odst. 2), nebylo by překážky podanou opověď příznivě vyřídit, pokud budou dány ostatní zákonné předpoklady takové opovědi, což nutno ponechat rejstříkovému soudu k posouzení, jemuž bude zejména přihlížeti k stavu firemního rejstříku o původní firmě »Bratři P., společnost s r. o.«.

Čís. 15674.

Ani v zemědělském vyrovnávacím řízení není vyrovnací správce oprávněn k rekursu proti usnesení o určení odhadní ceny nemovitosti patřící vyrovnávacímu dlužníkovi.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1936, R II 544/36.)

Rekursní soud vyhověl stížnosti vyrovnacího dlužníka (v zemědělském vyrovnávacím řízení) do provedení odhadu a uložil prvému soudu, by provedl odhad ve smyslu vlád. nař. čís. 159/36 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vyrovnacího správce.

Důvody:

Podle § 3 vlád. nař. čís. 76/36 Sb. z. a n. platí o zemědělském vyrovnání ustanovení vyrovnacího řádu, pokud není v uvedeném vládním nařízení výslovně ustanoveno něco jiného. O postavení vyrovnacího správce nemá toto vládní nařízení žádných zvláštních předpisů, takže platí v té příčině předpisy vyrovnacího řádu. Podle nich (§§ 5, 10, 34, 35, 44 a 46) jest vyrovnací správce jako pomocník soudu pouhým

dozorčím orgánem nad jednáním a majetkem dlužníkovým, ale jménem věřitelstva nikdy nevystupuje, nýbrž má pouze vyšetřiti stav majetku dlužníkovy i všechny okolnosti důležité pro rozhodnutí věřitelů o nabízeném vyrovnání. Schází tedy vyrovnacímu správci legitimace k dovolacímu rekursu, třebaš uvádí, že jej podává k odvrácení škody všech věřitelů, jejichž zájmů prý má hájiti. Z ustanovení § 9 vlád. nař. čís. 76/36 Sb. z. a n. plyne ostatně, že nesprávné určení odhadní ceny dlužníkových nemovitostí může po případě škoditi jen těm věřitelům, v jejichž prospěch váznou na nich věcná práva. Podle § 9, odst. 2 uvedeného vládního nařízení má se určení odhadní ceny státi podle předpisů odhadního řádu (přihlížejíc i k změnám podle vlád. nař. čís. 230/36 Sb. z. a n.). Knihovním věřitelům musí tedy podle § 35, odst. 2 odh. řádu býti oznámena soudem určená odhadní cena a tito věřitelé mají pak možnost sami dotčené usnesení vzíti v odpor způsobem tam stanoveným.

Čís. 15675.

K odporovatelnosti stačí, že odporem proti právnímu jednání dlužníkovu může býti zjednáno pro odporujícího věřitele příznivější postavení, než jaké měl před podáním odporu.

V odpůřčím sporu podle § 2 čís. 3 odp. ř. náleží žalovanému, aby dokázal, že i tomu, kdo za něho sjednal právní jednání, byť i k tomu nebyl zmocněn, nebyl znám zkracovací úmysl dlužníkův ani znám býti nemusel.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1936, Rv II 1122/34.)

Podle přednesu žaloby dluží tchán žalovaného Jan N. st. žalobci na základě pravoplatného platebního rozkazu určitou částku, k jejímuž vydobytí byly vedeny bezvýsledné exekuce. Nemovité jmění dlužníkovy, t. j. ideální polovice knihovní nemovitosti byla zatížena zástavním právem ve prospěch žalovaného pro pohledávku 26.000 Kč a byla prodána v dražbě 31. května 1933 za nejvyšší podání 29.000 Kč. Dle rozvrhového usnesení má zbytek z tohoto nejvyššího podání po uspokojení knihovních věřitelů připadnouti žalovanému k částečné úhradě jeho knihovně zajištěné pohledávky. Tato část pohledávky krytá nejvyšším podáním byla převzata vydražitelem ve smyslu § 171 ex. ř. Nebýti tohoto zatížení, které bylo vykonáno v posledních dvou letech ve prospěch blízkého příbuzného dlužníkovy, byla by bývala pohledávka žalující z nejvyššího podání plně kryta. Žalující proto navrhla, opírajíc se o předpis § 2 čís. 3 odp. řádu, by uznáno bylo právem, že žalovaný jest povinen trpěti, aby žalující vedla pro svou pohledávku exekuci na hypotekární pohledávku žalovaného váznoucí na bývalé ideální nemovitostní polovici Jana N-a st. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.